

MART ESLEM

DOBRODRUŽSTVÍ JACHTY BONA TERRA

Mart Eslem
Dobrodružství jachty Bona Terra

Mart Eslem

DOBRODRUŽSTVÍ
JACHTY BONA TERRA

Tribun EU
2011

© Mart Eslem, 2009
Typography © Tereza Šindelářová, 2009
Cover © Lenka Burešová, 2009

Prolog

Na životě mám rád okamžiky, kterými mě překvapí. Ať už mile, nebo nepříjemně. Nejintenzivnější chvíle života jsou ty, které jsme neočekávali.

Na konci roku 2007 jsem se vypravil na svou druhou cestu do Antarktidy. Pln očekávání, jaký bude bílý kontinent z pohledu osazenstva polární základny Eco-Nelson. Očekávané zážitky z pobytu v Antarktidě však mnohonásobně přebily zážitky nečekané.

Plavba okolo zrádného mysu Horn přes bouřlivý Drakeův průliv. Malá, sotva čtrnáctimetrová jachta Bona Terra se stala jevištěm silných prožitků šesti mužů, kteří se do té doby nikdy neviděli a sjeli se z různých končin světa. Prožili dny strachu, zoufalství i bolesti v podpalubí, které mělo o pár měsíců později skončit na dně Drakeova průlivu. Je to příběh, který by neměl být zapomenut, i třeba jen z pouhé úcty k této skvělé lodi, která svou životní pouť zakončila nedaleko legendárního mysu Horn...

Úvod

Odvezl jsem svou dceru Madalenu do školky a poté se měl vrátit ještě domů. Při projíždění okolo našeho domu jsem však neodbočil. Pokračoval jsem v jízdě směrem ke kanceláři. Tak jako téměř každé ráno. V ten okamžik jsem fungoval v režimu života, který nazývám autopilot. V tomto pohotovostním režimu bohužel téměř každý z nás prožije většinu svého života. Naše mysl automaticky diriguje naše každodenní hemžení. Člověk vstane, zamáčkne budík a startuje do marného závodu s časem. Prolétneme celým dnem a na jeho konci pouze konstatujeme, kolik jsme toho zase nestihli. Naivně si myslíme, že další den bude jiný a nám se podaří vše dohonit.

Samozřejmě se tak nestane. Jediné, co se stane, je, že uteče celý týden tak rychle, jako by to byl den. Čas uhání šíleným tempem a kolem nás utíkají měsíce, roky a desetiletí. Najednou se člověk objeví na sklonku svého života a zjišťuje, že se jím prošťval a ani si ho nestačil užít. Aby nikdo z nás takhle nedopadl, měl bych jednu radu. Prodlužte si život!

Říká se, že čas, který se stráví na rybách, se do délky života nepočítá. Jsou to okamžiky, které prodlužují život. V podstatě ho neprodlužují, ale pouze zpomalují jeho překotné tempo.

Nedávno jsem četl v novinách, že život dokáže prodloužit až o pět let každodenní pozorování ženských ňader nadměrné velikosti. To ale, předpokládám, může fungovat pouze u pánů. Já mám recept pro obě pohlaví. Čas plyne pomaleji i na cestách. A to je jeden z důvodů, proč tak rád cestuji.

Jakmile opustím stojaté vody každodenního překotného způsobu života, okamžitě mám pocit, jako by se zpomalil čas. Hodina má najednou opravdu šedesát minut, a ne pár sekund, jak se nám často zdá, když se dostaneme do stresu a spěchu. Ba co víc. Za takový jeden den na cestách často stihnu prožít více věcí nežli doma za celý týden! Nevěříte? Tak to vyzkoušejte. Třeba budete mile překvapeni. A hlavně zjistíte, že život nemusí uhánět pouze mílovými kroky. Lze ji jej i v poklidu vychutnat...

Pro tentokrát však konec kázání. Přejděme k věci. Co mně to zase vhání do hlavy podobné myšlenky? Už to tušíte? Samozřejmě. Mart Eslem vyráží na další cestu. A není to cesta obyčejná. Je to cesta dlouhá a daleká. Cesta, která začíná teprve tam, kde většina jiných cest končí. Čeká mě cesta na konec světa a ještě dál. Cesta, která vždy vyvolá lehké šimrání až mrazení.

Po téměř pěti letech se mi poštěstí návrat do Antarktidy. Nebude to pro mě návrat ledajaký. Má první cesta do těchto odlehlých končin byla víceméně turistická. Tehdy mě, v únoru roku 2003, doprovázel i můj bratr Michal. Tentokrát vyrážím úplně sám. Dostalo se mi té cti, že jsem byl pozván na mezinárodní, ovšem původem českou, základnu Eco-Nelson na stejnojmenném ostrově v souostroví Jižní Shetlandy.

Čeká mě několikadenní přesun do přístavu na konci světa. Do nejj jižnějšího města planety, argentinského Ushuaia. A teď několik čísel.

7. prosince v sedm hodin večer odlétám z Prahy do Milána. Bude to má jubilejní osmdesátá letecká cesta. V Miláně přeseďnu na spoj do Buenos Aires, kam dorazím po zhruba třinácti hodinách letu 8. prosince ráno. Sednu na autobus a pojedu třicet pět až čtyřicet hodin z Buenos Aires do města Rio Gallegos. Tam mám v plánu přespat a další den pokračovat dále na jih. Z Rio Gallegos je to již jen maximálně čtrnáct hodin cesty do Ushuaia v Ohňové zemi.

12. prosince se tam mám hlásit na polské jachtě Bona Terra, která následně 14. prosince 2007 vypluje k mysu Horn, a pak dále na jih přes Drakeův průliv. A poté nechť se děje, jak se říká, vůle boží.

Plavba po Drakeu si toto rčení zaslouží více než jakékoli jiné moře světa. Asi není na světě námořník, který by z této plavby neměl lehké obavy, nebo přinejmenším necítil respekt. A veliký, opravdu veliký respekt cítím i já. Já, v podstatě suchozemská krysa. A upřímně musím i přiznat, že někde vzadu je i ten strach. Co si budeme nalhávat, stát se může všechno...